

❧ Kapitola I ❧

Ivy Vegová se ocitla uprostřed své nejstrašnější noční můry.

„Vítejte u Pána koktejlů. Jsem mistryně elixírů Felicity.“ Servírka nasadila skoro stejně široký úsměv jako ten v kresleném logu nade dveřmi. „Co dnes mohu našim milým hostům namíchat?“

Až. Moc. Energie. Ivy měla chuť zakrýt si oči.

„Já... no... ehm...“ Její táta zíral na obrovskou růžovou tabuli nad hlavou servírky.

„Jenom minutku.“ Ivy odtáhla tátu na stranu a pustila na řadu holčičku a její maminku.

„Navrhuju přece mrakodrapy,“ zamumlal a prohrábl si obvykle pečlivě učesané černé vlasy. „Měl bych zvládnout objednat si ovocný koktejl.“

„Ty jsi asi o dvě stě let *pozadu*, tati,“ zašeptala Ivy a rozhlédla se, jestli je někdo neposlouchá.

Teprve dnes ráno jí oznámil, že by se svými dvěma dcerami rád někam zašel. Snažila se ho přesvědčit, aby vybral nějaké pro sebe příhodnější místo, on však trval na tom, že by měl Olivii poznávat ve světě, na který je zvyklá – což znamenalo to nejkrálíkovatější místo ve městě.

„Tady se píše, že si máš vybrat velikost a příchuť,“ řekla Ivy a podala mu nápojový lístek. „Nebo si namíchat vlastní podle seznamu.“

Táta otevřel komplikovanou nabídku a probíral se tou spoustou možností. „Opravdu se k sobě hodí jablka a mrkve?“

„Už jsem to jednou měla,“ příkyvovala Ivy, až se jí rozhoupaly plastové náušnice ve tvaru netopýrů. „Je to divná kombinace, ale má to něco do sebe.“

Pan Vega se usmál. „Stejně jako má překrásná dvojčata.“

Ivy pohlédla přes bar k sestře. Olivia Abbottová čekala v úplně posledním boxu a pozorovala je. Věděla, že tenhle podnik nepatří k upířským provozovnám, a vypadala, že si o ně dělá starost. *Možná by nám měla radši objednat Olivia*, pomyslela si Ivy. V růžovém svetříku a designových džínách sem zapadala mnohem lépe než ona s tátou, oba od hlavy až k patě oblečení v černém.

„Už jste si vybral?“ otázala se servírka jízlivě. Zdálo se, že její nadšení do práce je stejně umělé jako tropické rostliny zavěšené u stropu.

„Co kdybych si objednala první?“ nabídla se Ivy. Přelétla očima seznam ovocných nápojů. Dracená růž jí zněla příliš růžově a Borůvková bomba zase příliš hloupě. Potřebovala něco trochu kousavého. To je ono! Podívala se servírce do očí a požádala ji: „Mohla bych dostat Krvavou koupel?“

„A dáte si náprstek, pohár nebo vědro?“

Ivy měla co dělat, aby nekoulela očima. „Malou, prosím. A bez ledu.“

Felicity vzala kelímek, něco na něj načmárala fixem a křikla: „Jednu koupel do náprstku a led si nechte.“

Ivy se otočila k tátovi, který tam stál a otevíral a zavíral pusou jako zlatá rybička. Vybrat si mezi náprstkem, pohárem a vědrem, to už na něj očividně bylo moc. „Tak do toho,“ zamumlal. Zhluboka se nadechl a plácl lístkem o pult. „Dám si Twist a svist do poháru. Prosím. A pro dceru...“

„Twist a svist?“ přerušila ho Felicity. „Víte to jistě?“

„Ano,“ přikývl pan Vega.

Ivy měla tušení, že se chystá něco zlého.

„Nechcete si to ještě rozmyslet?“ naléhala Felicity a vtiskla mu nápojový lístek znovu do ruky.

„Ne... ne,“ trval pan Vega na svém a rezolutně jí lístek vrátil. „To je nápoj, který jsem si vybral a který chci. Twist a svist.“

Co je na Twistu a svistu špatného? podivovala se v duchu Ivy. *To je tak těžké ho připravit?* V lístku se psalo, že je to ledová tříšť s pomerančovou a brusinkovou šťávou – nijak složitě to neznělo.

Felicity si povzdechla. „No dobře.“ Pak se nadechla a vykřikla. „Hej, Pane koktejlů!“

Táta znejistěl, když veškeré osazenstvo baru zavolalo zpátky. „Co je?“

Ivy se v panice otočila k sestře, která se nervózně vrtěla.

Servírka houkla: „Přišel čas na trochu twistu!“ Pravidelní zákazníci tu narážku znali a odpověděli: „A taky trochu SVISTU!“ Vzápětí někdo spustil jukebox a pět dospívajících servírek, včetně té holky, která je obsluhovala, vyskočilo na pult a začalo se kroutit do melodie písničky, která řvala ze všech reproduktorů. Jeden postarší pár v rohu vstal a také začal vrtět boky.

Pan Vega vypadal zahanbeně, zbledl ještě víc a chytil se pultu, jako by se přemáhal, aby neutekl. Ivy by nejradši vyrazila hned za ním.

Sem už nikdy nevkročím, zapřísahala se Ivy, zatímco servírky poskakovaly okolo ní.

Felicity dokonce vzala tátu za ruce, aby ho roztancovala, a on se několikrát zhoupł v kolenou a pokusil se usmát. Ivy si byla jistá, že i mrtvola by se usmívala přesvědčivěji.

Moje nejhorší noční můra se ještě zhoršila, říkala si. *Táta tancuje.*

Trvalo snad celou věčnost, než na pultu přistál tátův pohár Twist a svist.

„Ještě něco jiného?“ zeptala se servírka trochu udýchaně.

„Ehm,“ pan Vega svíral v ruce pomačkaný nápojový lístek. „Když řeknu, že chci Růžoholika, bude zase nějaké... ehm... představení?“

„Ne, pane,“ odpověděla Felicity. „Růžoholik vyniká svou chutí. Mám vám ho připravit?“

„Ano, prosím,“ oddechl si pan Vega.

Servírka se k němu naklonila a pošeptala mu: „Vidíte v lístku u některých nápojů ty notičky? Příště si na ně dejte pozor.“

„Příště?“ zhrozil se táta. „Ano... příště.“

Když byl nápoj hotový, pan Vega zaplatil, vzal do rukou růžovo-žluté kelímky a se staženými rty zamířil ke stolečku, u něhož čekala Olivia. Ivy si všimla, že se mu třesou ruce.

„Měla jsem tě varovat,“ řekla Olivia, když táta položil pití na zářivě oranžový stůl. Vší silou se bránila úsměvu. „Mají tu pár koktejlů, kterým by se stydlivější lidi měli raději vyhýbat.“

„Hmm,“ odpověděl pan Vega a posadil se do boxu proti dvojčatům. „Nové věci zkouším rád, ale skupinový tanec na veřejnosti k nim zrovna nepatří.“

„Díky temnotě,“ vydechla Ivy.

Olivia měla velikou radost, že se její biologický táta tak snaží, aby ji lépe poznal. O Ivy už toho věděl dost – vždyť s ním žila od malička. Ovšem Olivia zjistila teprve před několik týdnů, těsně před Vánoci, že pan Vega je její a Ivyin skutečný otec.

Zhluboka se napila ze svého koktejlu a začala kašlat a prskat. Snažila se to skrýt, ale panu Vegovi nic neušlo.

Posmutněl. „Není to... vybral jsem špatně?“

Mám tu to říct? uvažovala Olivia. Nechtěla ranit jeho city, jenže na druhou stranu vážně neměla chuť nutit se vypít všechn ten kašovitý a lepka-vý obsah kelímku. „Banány mi moc nechutnají,“ přiznala.

Pan Vega hlasitě zaúpěl. „Omlouvám se, Olivie. Chceš si to vyměnit?“

Olivia vděčně přikývla. Twist a svist byl jeden

z jejich oblíbených nápojů – hlavně kvůli tomu tancování.

„Tady je přesně vidět, kolik se toho o tobě ještě musím dozvědět,“ pokračoval pan Vega. „A přesně to mám v plánu, jakmile se vrátím.“

Ivy zvedla hlavu od pití. „Vrátíš odkud?“

„To je další důvod, proč jsem vás chtěl obě vidět. Chci vám říct, že když už se nebudeme stěhovat do Evropy...“

„Hurá,“ vykřikly Ivy i Olivia jednohlasně. Ještě před týdnem dvojčata zkoušela všechno možné, aby odvrátila pohromu a přesvědčila pana Vegu, aby neodjížděl z Franklin Grove.

„Potřebuji zařídit pár naléhavých věcí,“ mluvil dál. „Už jsem mluvil s tvou matkou, Olivie.“ Měl na mysli paní Abbottovou, její adoptivní mámu. Na svou biologickou mámu si dvojčata nevzpomínala. „Souhlasila, že u vás může Ivy na pár dní zůstat.“

Olivia se otočila k sestře. „Budeš u nás spát!“ vypískla hlasitě, až se několik lidí v baru otočilo.

Ivy se zakřenila. Od ovocného koktejlu měla úplně červené zuby. „Už si potřebuju přelakovat

nehty.“ Zvedla ruku a ukázala oloupaný stříbrný lak. „Ale kam jedeš, tati?“

Pan Vega jen mávl rukou. Na rukávu se mu zablýskl manžetový knoflíček ve tvaru rakve. „Mám jenom pár neodkladných schůzek.“

„Tak kam jedeš?“ naléhala Olivia. *Dali jsme si spolu sotva jeden koktejl a už někam mizí!* pomyslela si smutně.

„To víte, v Dallasu se teď hodně staví,“ odvětil pan Vega. „Ale je to jen na pár dnů a určitě se vrátím do začátku školy. A teď si pojdme povídat o něčem zajímavějším.“

„Jako třeba co nám přivezeš?“ vyhrkla Ivy.

„Třeba jak chutná ta tvoje koupel,“ řekl s úsměvem pan Vega a sáhl po jejím kelímku. „Pojď si to vyměnit.“

Vyměnili si kelímky a napili se. Olivia měla na tátu stovky otázek o jeho rodině a o své a Ivyině minulosti, ale teď jí stačilo, že jsou všichni spolu a nemají mezi sebou žádná tajemství.

Znovu si vyměnili kelímky, aby Ivy mohla ochutnat Twist a svist, až ztratili přehled o tom, který nápoj je čí.

